

tolni és mivel az italt nagyon jónak találta, gyorsan végzett is vele. Hogyisne, amikor olyan íze volt, mint a cseresznyetortának, borlevesnek, ananásznak, csirkepecsenyének, kandlicukornak és pirított vajaskenyérnek együttvéve.

*

— Milyen furcsa érzés, — mondta Alisz, — most össze fogok csukódni, mint egy meszelátó.

Valóban így is történt. Már csak tíz hüvelyk magas volt és arca felderült, mert most már elég kicsiny volt ahhoz, hogy a kis ajtón keresztül a pompázó kertbe jusson. Mindenesetre várt még néhány pillanatig, hogy lássa, fog-e még tovább is zsugorodni. Kicsit izgatott volt és mondta is magában: — Lám, a végén még teljesen elfogyok, mint egy gyertyaszál. Vajjon milyen is leszek akkor? — Megpróbálta elképzelni a gyertya lángját, miután a gyertya már kilobbant, mert nem emlékezett rá, hogy valaha is látott volna ilyesfélét.

Egy idő múlva, miután megállapította, hogy tovább már nem változik, elhatározta, hogy azonnal lemegy a kertbe. De jaj, mikor az ajtóhoz ért észrevette, hogy a kis aranykulcsot elfelejtette magával hozni. Vissza ment hát az asztalkához, ott meg az a meglepetés várta, hogy azt már nem érte föl. Világosan látta a kis kulcsot az üveglapon keresztül és minden erejét összeszedte, hogy az asztal lábain felkapaszkodjék, de azok túlon túl csúszósak voltak. Egy ideig még gyötörte ma-

gát ezekkel a hiábavaló próbálkozásokkal, de aztán mit volt mit tenni, leült és sírva fakadt.

— Ni csak ni, — korholta magát meglehetősen szigorúsággal, — ilyen bőgéssel sem mire se megyünk! Jaj neked, ha ebben a szempillantásban föl nem hagysz vele! — Rendesen nagyon jó tanácsokkal szokta ellátni magát, igaz ugyan, hogy nagyon ritkán szokta követni is azokat. Néha meg olyan keményen szidta magát, hogy könnyek gyűltek a szemébe tőle. Egy ízben annyira ment, hogy arcul is ütötte magát, mert csalt egy krokettjátismában, amit saját magával játszott. Szokása volt ennek a furcsa gyermeknek, hogy két személyt különböztetett meg magában. — De mi értelme van most annak, — gondolta szegény Alisz, — hogy két személy legyenek, amikor még annyi sem maradt belőlem, amennyi egy személynek elég.

Tekintete most egy üvegszelencére esett, amely az asztal alatt feküdt. Amikor kinyitotta, egy darab süteményt talált benne, arra szép cukorírással a következő szavak voltak írva: EGYÉL MEG! — Jól van, — gondolta Alisz, — megeszlek. Ha nagyobb leszek tőled, elérem a kulcsot. Ha kisebb leszek, átbujok az ajtó alatt, szóval így is, úgy is bejutok a kertbe. Hogy azután mi lesz, avval nem törődöm.

Evett egy falatot s közben izgatottan hajtogatta: — Növök, vagy zsugorodom? Növök vagy zsugorodom? — Kezét a feje tetejére tette, hogy érezze, mennyire nő, de mekkora volt meglepetése, mikor azt találta, hogy ugyanakkora marad. Ami egészen természetes volt, mert ez így van mindig, ha az ember süteményt eszik. Alisz azonban már